

Arrest

**nr. 58 360 van 22 maart 2011
in de zaak RvV X/ IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 21 januari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DAELEMANS, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 10 juli 2010 en heeft zich vluchteling verklaard op 13 juli 2010.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 28 juli 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 6 december 2010.

1.3. Op 22 december 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 22 december 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten en een Koerd te zijn afkomstig van Hay Dariyeh / Suran Kabir, behorende tot Raju, behorende tot Afrin in de provincie Aleppo. U zou in Aleppo kennis gemaakt hebben met N.(...) A.(...) (OV 6.644.866) afkomstig van Jelbol. In 1999 zou u tot driemaal toe tevergeefs toestemming gevraagd hebben aan de vader van uw geliefde om met haar te mogen huwen. In datzelfde jaar zouden jullie samen weggelopen zijn naar Raju naar uw vriend S.(...), waar jullie religieus zijn gehuwd in aanwezigheid van een sheikh. Via S.(...) zouden jullie bij een zekere A.(...) R.(...) K.(...) in het dorp Shingal, behorende tot Raju, in zijn 'Arabisch huis' zijn mogen gaan inwonen. U zou ook als landbouwer voor hem gewerkt hebben. Na één jaar zou u opnieuw contact met uw familie hebben gehad. Uw vader zou u meegedeeld hebben dat uw schoonfamilie bij hem was langsgelopen op zoek naar jullie, maar hij zou hen geantwoord hebben niet te weten waar jullie zich bevinden. Uw vader zou verder op verschillende manieren tot een verzoening hebben trachten te komen. In 2003 zou u uw religieus huwelijk officieel zijn gaan registreren op de dienst burgerlijke stand te Raju waarna u een familieboekje hebt ontvangen. U zou jullie drie kinderen, M.(...) (geboren 20/06/2005), H.(...) (geboren 17/07/2006) en M.(...) (geboren 01/06/2008) ook in dit familieboekje hebben laten registreren. Op 14 of 15 mei 2010 zou u via A.(...) vernomen hebben dat uw schoonvader ging langskomen. A.(...) zou blijkbaar zijn neef M.(...) al A.(...) ingelicht hebben over jullie probleem waarna deze laatste contact zou hebben opgenomen met uw schoonvader in de hoop tot een verzoening te komen. U zou echter direct met uw echtgenote naar de bergen zijn gevlucht in afwachting van de komst van uw schoonvader. Nadat A.(...) u veilig in de bergen zou hebben ondergebracht, keerde hij naar zijn huis terug om uw schoonvader te ontvangen. Uw kinderen zouden op dat moment bij een oude vrouw, die ook woonde in het Arabisch huis, hebben liggen slapen. A.(...) zou twee uur later naar de bergen zijn teruggekeerd met het nieuws dat uw schoonfamilie uit was op eremoord. Uw schoonvader zou, samen met zijn zonen, niet weggaan vooraleer hij jullie zou zien. U zou A.(...) gevraagd hebben om ene A.(...) naar jullie te sturen opdat jullie naar Turkije zouden kunnen vluchten. U zou samen met uw hoogzwangere vrouw, maar zonder uw drie kinderen, te voet de grens zijn overgestoken met behulp van deze A.(...). In Turkije zouden jullie illegaal per wagen naar Istanbul zijn gebracht. In Istanbul zou u zich veilig gewaand hebben, maar de smokkelaar B.(...) raadde uw echtgenote af om in een Turks ziekenhuis te bevallen aangezien jullie daarna naar Syrië zouden worden teruggestuurd. In juni 2010 zou uw echtgenote alleen per vrachtwagen naar België zijn gereisd. Zij heeft hier op 18 juni 2010 asiel aangevraagd en op 28 juni 2010 is zij in Antwerpen bevallen van jullie dochter J.(...). U zou in Istanbul via uw familie vernomen hebben dat uw schoonfamilie brand in uw huis had gesticht op het moment dat ze op jullie aan het wachten waren. Op 4 juli 2010 zou u Turkije illegaal per vrachtwagen hebben verlaten en op 10 juli 2010 zou u hier in België zijn aangekomen en uw echtgenote hebben vervoegd. Op 13 juli 2010 heeft u hier asiel aangevraagd. Sinds uw verblijf in België zou u nog contact opgenomen hebben met uw familie. Uw vader zou u enkel meegedeeld hebben dat u niet terug moest keren. De dag na het Offerfeest (dd. 16/11/2010) zou uw vader u meegedeeld hebben dat de Mukhabarat (Inlichtingendienst) hem zou hebben meegenomen. Ze zouden u ervan beschuldigen tot 'een partij' te behoren. Uw vader zou vermoeden dat uw schoonfamilie achter deze valse aantijging zit in de hoop u op deze wijze te laten berechten. U zou uw echtgenote over dit nieuws niet geïnformeerd hebben en dit om haar van alle miserie te vrijwaren.

B. Motivering

Er dient na het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

U verklaart Syrië te hebben verlaten uit schrik om door uw schoonfamilie in het kader van eremoord te zullen worden gedood en dit omdat u meer dan tien jaar geleden met uw geliefde bent gevlucht om met haar te kunnen huwen (gehoorverslag CGVS, p. 2, 5 en 9). Vooreerst kunnen er de nodige bedenkingen worden gemaakt bij de door u geschilderde gang van zaken. Zo is het immers totaal niet aannemelijk dat A.(...) R.(...) K.(...), de persoon bij wie u meer dan tien jaar was ondergedoken, plots met een voor u onbekende man, M.(...) al A.(...) genaamd, zonder uw medeweten en dus zonder uw mening te hebben gevraagd, stappen zou hebben ondernomen om een verzoening tussen u en uw schoonfamilie te verwezenlijken (gehoorverslag CGVS, p. 4). U gevraagd naar de reden waarom A.(...) plots tot een verzoening wenste te komen, stelt dan dat dit een idee was van M.(...). Gevraagd waarom deze M.(...) zich plots met heel de zaak ging bemoeien, dient u zelf het antwoord schuldig te blijven en stelt dan maar dat M.(...) en de vader van A.(...) dit waren overeengekomen (gehoorverslag CGVS, p. 5). Toen u gevraagd werd waarom deze M.(...) een dergelijke stap zou zetten daar dit een risico inhield voor A.(...) die jullie al tien jaar onderdak bood, stelt u dan maar dat A.(...) niet is tussengekomen omdat niemand wist dat jullie bij hem waren (gehoorverslag CGVS, p. 5). Los van het feit dat u telkenmale uw verklaringen aanpast bij de vraag wie precies verantwoordelijk is voor deze

poging tot verzoening, kan het niet overtuigen dat een persoon tot een dergelijke stap zou zijn overgegaan zonder eerst jullie mening te vragen. Immers, het feit dat jullie al gedurende een tiental jaar ondergedoken zaten wijst erop dat de zaak ernstig was en het kan dan ook niet overtuigen, en zoals reeds werd aangestipt, dat iemand dusdanig lichtzinnig te werk zou gaan. Ook de vaststelling dat u zich blijkbaar achteraf ook niet bij A.(...) hebt geïnformeerd hoe de vork nu precies in de steel zat, ondermijnt verder uw geloofwaardigheid.

Verder is het toch wel zeer bevreemdend dat uw schoonfamilie uw woonplaats in Shingal nooit zou hebben kunnen achterhalen, dit terwijl u al sinds 2000 opnieuw in contact stond met uw vader die wel door uw schoonfamilie, die naar jullie op zoek was, werd lastiggevallen (gehoorverslag CGVS, p. 3). Het is toch wel zeer opmerkelijk dat u, zo stelt immers ook uw echtgenote, het risico zou hebben genomen sinds 2000 uw familie opnieuw op te zoeken daar het niet viel uit te sluiten dat u uw schoonfamilie in het dorp of bij uw vader toevallig tegen het lijf zou kunnen lopen (gehoorverslag CGVS, p. 3 en gehoorverslag CGVS echtgenote, pp. 5 en 9).

Daarnaast kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw beweerde 'vluchtroute' op 14 / 15 mei 2010. Zo beweert u dat A.(...) jullie nog vlug, vóór de aankomst van uw schoonfamilie, naar de bergen heeft kunnen wegbrengen om u vervolgens opnieuw op te zoeken om u mee te delen dat uw schoonfamilie 'geen vrede wilde' (gehoorverslag CGVS, p. 5). Het is zeer merkwaardig dat A.(...) u in eigen persoon opnieuw is komen opzoeken, dit terwijl hij het risico liep om gevolgd te worden, temeer uw schoonfamilie duidelijk te verstaan had gegeven het dorp niet te zullen verlaten (gehoorverslag CGVS, p. 5).

Het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas wordt andermaal onderstreept doordat u in uw Vragenlijst, ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken ter voorbereiding van het gehoor op het CGVS, geen enkele allusie gemaakt hebt op het feit dat u tijdens uw verblijf in Istanbul al vernomen had dat er in uw huis brand was gesticht door uw schoonfamilie (zie Vragenlijst dd. 26/07/2010, vraag 3, punt 5, p. 2 en gehoorverslag CGVS, p. 6). Toen u tijdens het interview op het CGVS met deze lacune geconfronteerd wordt, bevestigt u dit feit in uw Vragenlijst niet gemeld te hebben aangezien u toen niet over de nodige bewijzen beschikte en er u over uw huis geen vragen werden gesteld (gehoorverslag CGVS, p. 8). Deze argumenten zijn echter niet afdoende waarom u dergelijk essentieel element binnen uw asielrelaas niet eerder gemeld hebt, temeer u tot op heden nog steeds niet over bewijzen beschikt en er u tijdens het gehoor op het CGVS omtrent de brandstichting in het huis ook geen vragen werden gesteld. Zo verklaart u op de zetel van het CGVS spontaan dat toen A.(...) naar u gekomen was 'ze toen al wisten dat er brand bij u was gesticht' (gehoorverslag CGVS, p. 5).

Tot slot is uw bewering via uw vader de dag na het Offerfeest (dd. 16 november 2010) te hebben vernomen dat de Mukhabarat naar u op zoek zijn omdat ze u ervan beschuldigen tot een partij te behoren ongeloofwaardig (gehoorverslag CGVS, pp. 6 en 7). Zo is het niet aannemelijk dat de Syrische autoriteiten u plots hiervan valselijk zouden beschuldigen en dit door toedoen van uw schoonfamilie die u op deze wijze tracht te bestraffen. Gevraagd naar waarom uw schoonfamilie pas tien jaar na de feiten aan deze optie zou hebben gedacht, kan u hiervoor geen verklaring bieden (gehoorverslag CGVS, p. 7). U bevestigt enkel dat de Syrische autoriteiten zich niet moeien met "ontvoeringen" en de klacht hieromtrent niet ernstig werd genomen aangezien jullie in de ogen van de Syrische staat legaal gehuwd zijn (gehoorverslag CGVS, p. 7). Daarnaast zijn uw verklaringen omtrent deze informatie eerder vaag. U vergoelijkt dit door te stellen dat uw vader langs de telefoon niet veel kan meedelen gezien het gevaar bestaat dat de telefoonlijnen worden afgeluisterd (gehoorverslag CGVS, p. 7). Dit argument biedt geen afdoende verschoning aangezien uw vader al bezwarende informatie had meegegeeld waardoor hij al het risico had genomen om betrappt te worden door de Syrische autoriteiten. Het uitblijven van verdere informatie kan daarom niet worden goedgepraat, temeer u een dergelijk gegeven aanhaalt als een van de redenen waarom u niet terug kan. Daarenboven kan er van worden uitgegaan dat uw schoonfamilie, en zoals reeds werd opgemerkt, zo zich daadwerkelijk op u zouden willen wreken geen tien jaar zouden wachten alvorens stappen hiertoe te ondernemen. Uw vrees om door de autoriteiten te zullen worden vervolgd (gehoorverslag CGVS, p. 9), is gezien bovenstaande vaststellingen, dan ook totaal niet geloofwaardig.

In het licht van bovenstaande vaststellingen dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

In hoofde van uw partner, N.(...) A.(...) (OV 6.644.866) die zich op dezelfde asielmotieven baseert, werd er door het CGVS ook een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

De door u neergelegde documenten, namelijk uw Syrische identiteitskaart en een kopie van uw familieboekje, hebben enkel betrekking op uw identiteit een gegeven dat hier niet ter discussie staat.

Uit het familieboekje blijkt dat u in 2003 gehuwd bent met een zekere N.(...) A.(...) te Raju niets meer niets minder.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de zorgvuldigheidsnorm, de materiële motiveringsplicht en artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), voert verzoeker aan dat er geen enkele gegronde reden is om te twijfelen aan zijn feitenrelaas, de door hem neergelegde stukken of zijn vrees voor vervolging. Verzoeker herhaalt dat hij vreest vermoord te worden door de vader en/of broers van zijn echtgenote in het kader van een eremoord omdat hij huwde nadat de vader van zijn echtgenote had geweigerd hem de hand van zijn dochter te schenken. Verzoeker meent dat dit ook wordt erkend in de bestreden beslissing waar het volgende wordt gesteld: *"Gezien jullie het noodzakelijk achtten zich gedurende tien jaar te verschuilen voor uw familie, een gegeven waaruit duidelijk blijkt dat jullie deze zaak maar al te ernstig namen en een enorme vrees koesterden ten overstaan van uw familie..."*. Hij stelt dat moord om de aangetaste eer te zuiveren de meest extreme vorm van eegerelateerd geweld is en ook de constante dreiging reeds beschouwd kan worden als eegerelateerd geweld. Hij meent dat er derhalve voldoende redenen zijn om aan te nemen dat hij zijn land van herkomst heeft verlaten uit gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève. Immers, uit het feitenrelaas is gebleken dat de gronden van vervolging waarop hij zich kan beroepen godsdienst zijn en het behoren tot een sociale groep. Verzoeker wijst erop dat vervolging niet enkel kan uitgaan van overheden van het land van herkomst maar ook van groepen van de bevolking of privé-personen, zoals in casu het geval is. Volgens verzoeker is de feitelijke houding die de Syrische overheid aanneemt in familie- en eremoordzaken er een van terughoudendheid, wat in de bestreden beslissing ook wordt aangehaald en aanvaard door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen: *"Gezien u ook nog aangeeft dat de Syrische autoriteiten bij eremoordzaken niet tussenbeide komen en uw familie machtig is..."*. Verzoeker stelt niet langer te beschikken over een vluchtalternatief in eigen land. Zijn schoonfamilie rust immers niet tot ze zijn echtgenote en haar gezin gevonden hebben. Het feit dat de familie van zijn echtgenote na 10 jaar nog steeds naar haar op zoek is toont dit aan, aldus verzoeker. Voorts onderneemt verzoeker een poging om de verschillende motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Hij is van oordeel dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een aantal vergezochte argumenten aanvoert om te besluiten dat zijn vluchtverhaal ongeloofwaardig zou zijn en bovendien de bestreden beslissing heeft gebaseerd op een schets van het feitenrelaas die onjuist is. Volgens verzoeker is de bestreden beslissing dan ook niet gesteund op correcte, pertinente en afdoende motieven die draagkrachtig zijn zodat niet in redelijkheid kon worden vastgesteld dat zijn asielaanvraag ongegrond is.

2.2. In een tweede middel, met betrekking tot de subsidiaire bescherming, voert verzoeker aan dat hem omwille van de door hem vermelde redenen minstens het subsidiaire beschermingsstatuut dient te worden toegekend. De ernstige schade die hij dreigt te lopen bestaat uit een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger in het kader van eremoord.

2.3. Als bijlage bij het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: kopie van verzoekers identiteitskaart en familieboekje, welke stukken reeds voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werden neergelegd en in de bestreden beslissing werden beoordeeld en het rapport *"Eegerelateerd geweld"* van Amnesty International van mei 2007.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) het totaal niet aannemelijk is dat A.R.K., de persoon bij wie hij meer dan tien jaar was ondergedoken, plots met een voor verzoeker onbekende man, M. al A. genaamd, zonder zijn medeweten en dus zonder zijn mening te hebben gevraagd, stappen zou hebben ondernomen om een verzoening tussen hem en zijn schoonfamilie te verwezenlijken, (ii) het zeer bevreemdend is dat zijn schoonfamilie zijn woonplaats in Shingal nooit zou hebben kunnen achterhalen terwijl hij al sinds 2000 opnieuw in contact stond met zijn vader, die wel door zijn schoonfamilie werd lastiggevallen en het bovendien zeer opmerkelijk is dat hij het risico zou hebben genomen sinds 2000 zijn familie opnieuw op te zoeken daar het niet viel uit te sluiten dat hij zijn schoonfamilie in het dorp of bij zijn vader toevallig tegen het lijf zou kunnen lopen, (iii)

evenmin geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde 'vluchtroute' op 14/15 mei 2010, (iv) hij in zijn vragenlijst, ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken ter voorbereiding van zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, geen enkele allusie heeft gemaakt op het feit dat hij tijdens zijn verblijf in Istanbul al vernomen had dat er in zijn huis brand was gesticht door zijn schoonfamilie en hij geen afdoende verklaring geeft waarom hij een dergelijk essentieel element in zijn asielrelaas niet eerder vermeld heeft, (v) zijn bewering via zijn vader de dag na het Offerfeest te hebben vernomen dat de Mukhabarat naar hem op zoek is omdat ze hem ervan beschuldigen tot een partij te behoren ongeloofwaardig is, zoals omstandig wordt uiteengezet en (vi) zijn identiteitskaart en kopie van zijn familieboekje enkel betrekking hebben op zijn identiteit, gegeven dat niet ter discussie staat, en uit het familieboekje blijkt dat hij in 2003 gehuwd is met een zekere N.A. te Raju, niets meer en niets minder.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn.

2.6.1. Na lezing van het administratief dossier concludeert de Raad, in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat verzoeker er allerminst in geslaagd is zijn vrees voor vervolging vanwege zijn schoonfamilie aannemelijk te maken omdat hij hieromtrent onaannemelijke en onwaarschijnlijke verklaringen aflegt. Verzoeker slaagt er aan de hand van de in voorliggend verzoekschrift ontwikkelde argumentatie geenszins in om de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, alsnog in een ander daglicht te plaatsen. Hij beperkt zich in hoofdzaak tot een theoretische uiteenzetting omtrent de bewijslast, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het bekritisieren en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij niet vermog afbreuk te doen aan deze bevindingen, die op omstandige wijze worden uiteengezet in de bestreden beslissing. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade is niet afdoende om te kunnen besluiten dat deze vrees of dit risico ook reëel is. Verzoeker dient deze vrees of dit risico ook aannemelijk te maken, waar hij in casu niet in slaagt.

In de mate verzoeker in onderhavig verzoekschrift citeert uit een rapport van Amnesty International van mei 2007, dat als bijlage bij het verzoekschrift wordt gevoegd en waarin wordt bevestigd dat het kiezen van een eigen huwelijkspartner aanleiding kan zijn van eegerelateerd geweld en hij stelt dat de in dit rapport geschetste situatie zich ook voordoet in Syrië en verbonden is met de cultuur en religie aldaar, benadrukt de Raad dat het louter verwijzen naar dergelijk rapport - dat overigens niet specifiek van toepassing is op de Syrische realiteit - niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Zoals hoger reeds gesteld dienen deze vrees voor vervolging en dit reëel risico immers steeds in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

2.6.2. Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat het niet aannemelijk is dat A.R.K., de persoon bij wie verzoeker meer dan tien jaar was ondergedoken, plots met een voor verzoeker onbekende man, M. al A. genaamd, zonder zijn medeweten en dus zonder zijn mening te hebben gevraagd, stappen zou hebben ondernomen om een verzoening tussen hem en zijn schoonfamilie te verwezenlijken, beweert verzoeker dat deze stelling berust op een foutieve interpretatie van de feiten. Volgens verzoeker heeft niet A.R.K. dergelijk verzoeningsinitiatief genomen maar wel een familielid dat op de hoogte was van

hun verblijf. Dit familielid kende tevens de familie van zijn echtgenote en meende er goed aan te doen een verzoeningspoging te ondernemen. Het handelen van een familielid van A. kan hem evenwel niet worden toegeschreven en hem sanctioneren voor het risico dat door een derde genomen werd zou niet redelijk zijn, aldus nog verzoeker.

Deze versie van de feiten strookt niet met verzoekers verklaringen voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De Raad leest immers in het gehoorverslag: **“Hoe komt dat plots de vader van uw vrouw ging komen? (...) een naaste van A.(...), zijn neef M.(...) al A.(...) kent blijkbaar mijn schoonvader omdat hij ook in de klerenhandel zit. Hij en A.(...) waren overeengekomen om tot verzoening te komen, toen ik van werk kwam, ze hadden mijn mening niet gevraagd. Maar hoe komt dat hij plots jullie wilden verzoenen na tien jaar aanwezigheid? Hij wist niet dat ik daar woonde Maar hoe komt dat A.(...) plots wilde verzoenen? Neen het was M. zijn idee, niet A.(...), om tot verzoening te komen, M.(...) wist niet dat ik daar zat. M.(...) is met hen gaan praten om tot verzoening te komen en A.(...) zei me dat mijn schoonfamilie ging komen en ik vroeg hoezo, ik was verschoten want niemand wist waar ik was en ze wilden me doden, ik vroeg hoe ze het wisten waar ik was en hij zei dat M.(...) naar hen was gekomen om tot verzoening te komen. Waarom zou die M.(...) zich plots met heel de zaak bemoeien? Ik weet het niet, M.(...) en de vader van A.(...) waren dat overeengekomen maar ik wist dit niet, ze hadden me niet verwittigd en ze hebben mijn mening niet gevraagd Maar waarom gaat M.(...) zich plots ermee bemoeien als hij weet dat dit ook risicos inhoudt voor A.(...) die al tien jaar onderdak bood? Dat is waar maar ik weet enkel dat het via M.(...) is dat de verzoening ging plaatsvinden maar ik heb hem niet meer gezien, volgens A.(...) wilde hij ons verzoenen. In al die tijd is A.(...) er niet tussenbeide gekomen omdat niemand wist dat we bij hem waren Wie heeft M.(...) op de hoogte gebracht van uw aanwezigheid bij A.(...)? Ik weet het niet, het zijn naasten misschien hebben zij onder elkaar gesproken maar ik heb enkel niet met M.(...) gesproken”** (gehoor, p. 4-5). In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in het verzoekschrift, werden zijn verklaringen ook in deze zin weergegeven in de bestreden beslissing zodat er geen sprake is van een foutieve interpretatie van de feiten. Daargelaten de vaststelling dat verzoeker telkenmale zijn verklaringen aanpast bij de vraag wie nu precies verantwoordelijk is voor de poging tot verzoening, kan het geenszins overtuigen dat een persoon dusdanig lichtzinnig te werk zou gaan en tot een dergelijke stap zou zijn overgegaan zonder eerst de mening van verzoeker en zijn echtgenote te vragen.

2.6.3. Met de uitleg in voorliggend verzoekschrift dat zijn woonplaats Shingal zich in een verlaten gebied bevond en de afspraken met zijn vader niet in zijn ouderlijk huis plaatsvonden maar telkens op verschillende locaties die niet leidden naar zijn verblijfplaats, slaagt verzoeker er evenmin in aanvaardbare of plausibele verklaringen aan te voeren die de pertinente motivering van de bestreden beslissing, waar wordt gesteld dat het zeer bevreemdend is dat zijn schoonfamilie zijn woonplaats in Shingal nooit zou hebben kunnen achterhalen terwijl hij al sinds 2000 opnieuw in contact stond met zijn vader, die wel door zijn schoonfamilie werd lastiggevallen en het bovendien zeer opmerkelijk is dat hij het risico zou hebben genomen sinds 2000 zijn familie opnieuw op te zoeken daar het niet viel uit te sluiten dat hij zijn schoonfamilie in het dorp of bij zijn vader toevallig tegen het lijf zou kunnen lopen, kunnen ontkrachten. Deze motivering blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.6.4. Voorts meent verzoeker dat het niet vermelden op de Dienst Vreemdelingenzaken van het feit dat zijn schoonfamilie zijn huis zou hebben platgebrand niets afdoet aan de waarachtigheid van zijn asielaanvraag. Hij is van oordeel dat dit gegeven niet pertinent is voor de beoordeling van zijn relaas omdat het enerzijds geen verschil maakt voor zijn situatie en anderzijds niemand hem ernaar gevraagd heeft.

De Raad benadrukt dat van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij alle essentiële elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk weergeeft, zeker die elementen die de directe aanleiding van zijn vertrek of vlucht uit zijn land van herkomst zouden geweest zijn. Hij dient dit zo volledig en zo gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpprocedure. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan redelijkerwijs van verzoeker worden verwacht dat hij een dermate essentieel element in zijn vervolgingsrelaas als de brandstichting in de woning waar hij gedurende tien jaar heeft verbleven, zou vermelden. De argumentatie in het verzoekschrift dat het niet-pertinente gegevens betreffen en er niet naar gevraagd werd kan dan ook niet volstaan ter verschoning van deze lacune in verzoekers verklaringen.

2.6.5. Met betrekking tot zijn 'vluchtroute', komt verzoeker niet verder dan het herhalen van zijn eerdere verklaringen, waarmee hij niet vermag een ander licht te werpen op de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing betreffende het ongeloofwaardige karakter van zijn verklaringen dienaangaande.

2.6.6. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste poging onderneemt om het motief van de bestreden beslissing dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn bewering via zijn vader de dag na het Offerfeest te hebben vernomen dat de Mukhabarat naar hem op zoek is omdat ze hem ervan beschuldigen tot een partij te behoren, ook maar enigszins te verklaren of te weerleggen. De motivering dienaangaande wordt derhalve integraal beaamd en overgenomen.

2.7. Waar verzoeker nog opwerpt dat er zonder gegronde redenen wordt getwijfeld aan enkele documenten die hij aanbrengt, kan de Raad slechts vaststellen dat deze opmerking berust op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing en aldus feitelijke grondslag mist. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt immers terecht dat verzoekers identiteitskaart en kopie van zijn familieboekje enkel betrekking hebben op zijn identiteit, gegeven welk niet ter discussie staat, en dat uit het familieboekje blijkt dat hij in 2003 gehuwd is met een zekere N.A. te Raju, niets meer en niets minder. Deze motivering wordt in het verzoekschrift niet weerlegd noch ontkracht zodat deze staande blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

2.8. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielaanvraag van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Hoe dan ook benadrukt de Raad dat om als vluchteling te worden erkend, de vreemdeling dient aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. De Raad stelt vast dat, zo al enig geloof zou worden gehecht aan het door verzoeker opgediste relaas – quod non –, uit niets blijkt dat de opsporing/vervolgving door zijn schoonfamilie is ingegeven door verzoekers godsdienst of diens behoren tot een sociale groep, zoals wordt geponeerd in het verzoekschrift. Verzoeker toont derhalve niet aan dat de feiten het gemeenrechtelijke karakter overstijgen, noch maakt hij aannemelijk hij omwille van redenen voorzien in voormeld Verdrag de bescherming van de autoriteiten van zijn land van herkomst niet zou kunnen invoeren. Hij beperkt zich in dit verband tot de niet-gefundeerde beweringen dat de Syrische overheid in familie- en eremoordzaken een terughoudende houding aanneemt en hij niet langer beschikt over een intern vluchtalternatief. Deze loutere beweringen, die niet met het minste concreet objectief element worden gestaafd, vermogen dan ook niet een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken.

2.9. Het is de taak van de asielzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor zijn verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op dezelfde gronden beroept dan de elementen aangehaald in het kader van zijn asielaanvraag. Aangezien verzoekers vluchtrelaas ongeloofwaardig werd bevonden, kan hij zich echter niet langer baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker beweert, heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het

administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst en op alle dienstige stukken en werd op basis van deze gegevens geconcludeerd dat verzoeker er niet in slaagt een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aan te tonen, hetgeen op uitvoerige wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.11. Ter terechtzitting toont verzoeker een aantal "originele" stukken zonder vertaling, met name een ongedateerde brief van de mukhtar, een oproeping in hoofde van verzoekers vader gedagtekend 13 december 2010, en een bewijs van woonst op naam van verzoeker van 23 februari 2011. Deze stukken werden niet aan het rechtsplegingsdossier toegevoegd en kunnen derhalve het voorafgaande niet in een ander daglicht stellen.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS